

han siger paa Sp. 277, thi dette Vidne siger netop, at de vilde ad Jagtvejen og Falkonéralleen, og Falkonéralleen ligger paa Frederiksberg Grund. Det er Marinus Christensens Forklaring, det ærede Medlem fra Stege citerer; det her nævnte Vidne gik i Spidsen, medens Christensen gik om ad Sidegader og ikke kom til Frederiksbergs Grænse. Det lyder ogsaa noget usandsynligt, at de netop kun vilde spadsere til Frederiksberg og ikke til det forbudte Land, at de vilde gaa til Paradiset, men ikke vove sig derind. Dernæst erkender den paagældende unge Mand, der var bleven anholdt, idet han tiltræder Rapportens Rigtighed i et og alt: „Det er saaledes rigtigt, at han, da Politifuldmægtig Carstensen paabød dem at gaa tilbage, da der var spærret, sagde: „Vi ville frem” og derefter vendte Hovedet tilbage mod Mængden og raabte „fremad”, hvorefter han i Spidsen for denne gjorde Forsøg paa at trænge sig igennem Politiafspærringen, og han indrømmede ogsaa, at han ved denne Lejlighed greb fat i Politifuldmægtig Carstensens Arme, hvem han for øvrigt godt kender, dog var det ikke for at gøre ham nogen Fortræd, men det skete, uden at han tænkte nærmere derover”. Det ærede Medlem fra Stege vil sikkert heller ikke paastaa, at Politiet her bar sig urigtigt ad. Det ærede Medlem ved jo som Jurist, at Forbudet var lovligt, og at Forbudet skulde respekteres. Det er ogsaa indrømmet af det ærede Medlem paa Spalte 277, idet han siger, at det netop blev sagt, at man vilde ikke med længere end til Grænsen, fordi der var nedlagt det paagældende Forbud, og det ærede Medlem maa dog vide, at det er Politiets Pligt at opretholde et Forbud, og at det, naar Mængden sætter sig op imod det, er Politiets Pligt ifølge Loven at haandhæve Forbudet og sørge for, at det ikke krænkes, og at Politiets Magt ikke her bliver krænket og tilsidesat. Sværmen blev saa dreven tilbage — det hele varede, som ærede Medlemmer have hørt, 1½ til 2 Minutter, og der er ingen Beretning fremkommet om, at nogen skulde have lidt Overlast ved den Lejlighed, saaledes som Tilfældet var ved Ørstedesvej.

Da Mængden saa er kommen tilbage og ikke kan komme ind paa Frederiksbergs Grund, hvad gør den da? Saa gaar den hen til Politistationen paa Lyngbygade, og der var, saa vidt jeg ved, kun een Politibetjent til Stede; men hvad gør man da? Ifølge Indberetningen fra Politidirektøren sker der følgende: „Der blev ikke alene hujet og skreget, men Funktionærerne ved

Frederiksberg Sporveje bleve overspyttede og udskaeldte, en Rude i en Sporvogn ituslaaet, 15 Ruder slaede ind i Politistationen og 2 store Ruder paa første Sal over Politistationen, hvor tillige en Privatmand ramtes af en Sten i Hovedet”. Det var det, man gjorde. At bruge de Udtryk, som det ærede Medlem brugte, at det var „fredelige Borgere, som i Virkeligheden intet som helst ulovligt foretog sig, men kun ønskede Røt til at gaa paa de Gader, som de selv ligesom andre bidrage til at vedligeholde,” kan ikke lade sig gøre; forsvare, hvad der her er sket, kan det ærede Medlem ikke.

Den næste Aften skulde der være Møde igen i Folkets Hus, nu vidste Københavns Politi, at Frederiksberg Politi vilde forhindre, at de kom ind paa Frederiksbergs Grund, og Københavns Politi kunde derfor befrygte, at der vilde blive Uroligheder paa Københavns Grund, og de kunde særlig befrygte, at Lyngbygades Station paa ny vilde blive maltrakteret som den foregaaende Aften. Derfor gav Politidirektøren Ordre til, at der skulde være flere Betjente derude end den foregaaende Aften. Der er det saa, det passerer, som det ærede Medlem fra Stege betegnede som det mest graverende ved alle Urolighederne, og der citerer det ærede Medlem et Interview, som den paagældende Politiasistent, Hakon Jørgensen, skulde have været underkastet den foregaaende Dag, Jeg har i den Anledning i Politidirektørens Nærværelse afasket Politiasistent Hakon Jørgensen en Erklæring om, hvad der passerede ved den paagældende Lejlighed. For at faa et Billede af, hvad der saaledes er sket, vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse hans Forklaring:

„Da jeg om Aftenen ca. Kl. 8 kom til Nørrebros Runddel, var der sort af Mennesker saavel her som paa Jagtvejen. Folk forsøgte at komme ind i Folkets Hus, men saavel dette som den tilstødende Gaard var forlængst overfyldt. For at holde Gaden aaben for Færdselen maatte jeg lade ca. 20 Mand anmode Publikum om at passere Gaden. Publikum efterkom i det væsentlige Politiets Anmodning, og alt forløb roligt, saalænge Mødet varede. Da Mødet var sluttet, og Deltagerne forlod Folkets Hus, tog jeg det fornævnte Mandskab fra Gaden og lod det tage Opstilling bag mig paa Fortovet modsat Folkets Hus. Her forholdt jeg mig ganske passiv, medens Folk strømmede ud. Gaden var ganske ufremkommelig og Sporvognskørselen standst.

„Efter nogen Tids Forløb udtalte Sekretær Kiefer“—det er en af Socialdemokratiets